

Arrest

nr. 217 272 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Aangezien uit het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekende partij het grondgebied is binnengekomen met een Nederlands visum, werd de overname aan Nederland gevraagd, die zich op 30 mei 2018 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de overname.

1.3. Op 14 juni 2018 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : P. (..)

voornaam : P. (..)

geboortedatum : 21.03.1977

geboorteplaats: Karaveddy

nationaliteit: Sri Lanka

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 01.02.2018 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Karaveddy op 21.03.1977 en over het staatsburgerschap van Sri Lanka te beschikken. Op 07.02.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en de Europese visadatabank toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Zwitserse ambassade in Colombo, Sri Lanka en dat de Zwitserse autoriteiten als vertegenwoordiger van Nederland een Nederlands Schengenvisum type C, kort verblijf, aan betrokkene hebben afgeleverd geldig voor één binnenkomst en voor een verblijf van elf (11) dagen in de periode 18.12.2017 tot en met 28.12.2017. De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 30.05.2018 een akkoord tot overname gegeven voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.02.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming in een andere Lidstaat heeft ingediend. Betrokkene verklaarde verder dat hij Sri Lanka op 18.12.2017 per vliegtuig van Qatar Airlines en in het bezit van zijn eigen paspoort voorzien van een Zwitsers Schengenvisum verliet naar Parijs in Frankrijk met een transit in Qatar. Betrokkene verklaarde dat hij van 19.12.2017 tot 28.12.2017 als toerist in Frankrijk verbleven zou hebben in een huis van verre familie in la Chapelle in Parijs. Betrokkene verklaarde dat hij op 28.12.2017 vanuit Parijs per vliegtuig van Qatar Airlines via een transit in Qatar naar Colombo in Sri Lanka gereisd zou zijn waar hij op 29.12.2017 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij op de luchthaven werd aangehouden en op borg werd vrijgelaten nadat hij één nacht had vastgezeten, hetgeen betrokkene vervolgens corrigeerde naar veertien dagen vasthouding in Negambo waarna hij werd vrijgelaten en tot zijn vertrek in Negambo verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Sri Lanka per vliegtuig van Qatar Airlines met een Maleisisch paspoort met zijn foto op naam van een zekere N. (..) Mathaven met een visum van een onbekend land via een transit in Qatar naar Parijs in Frankrijk gereisd zijn waar hij op 31.01.2018 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij één nacht in een huis van de smokkelaar verbleef alvorens vanuit Frankrijk met de auto van de smokkelaar op 01.02.2018 naar België te reizen waar hij op 01.02.2018 zou zijn aangekomen. Op 01.02.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Op 07.02.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot het administratief dossier van betrokkene het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding 01.02.2018 op de vraag of hij eerder ergens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat dit niet het geval was. Op de vraag of zijn vingerafdrukken ergens genomen werden buiten België of voor een visum, verklaarde betrokkene ontkennend. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België een originele identiteitskaart en rijbewijs van Sri Lanka neerlegde (DVZ, vraag 27). Betrokkene legde echter geen paspoort neer. Gevraagd naar zijn paspoort verklaarde betrokkene dat dit ontvreemd was door de smokkelaar voor de deur van de DVZ. Gevraagd of het paspoort een visum of verblijfsvergunning bevatte verklaarde betrokkene dat hij een visum had maar dat hij niet weet voor welk land aangezien hij geen Engels zou kunnen lezen. Gevraagd hoe hij dit visum verkregen had verklaarde betrokkene dat de smokkelaar het visum maakte. Gevraagd of hij iets moest doen om dit visum te verkrijgen verklaarde betrokkene dat dit niet het geval was. Gevraagd of hij geen vingerafdrukken moest geven stelde betrokkene dat het een Maleisisch paspoort betrof en dat hij dus

geen vingerafdrukken moest geven. Aangezien betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Sri Lanka te bezitten en betrokkene het over een Maleisisch paspoort had, werd betrokkene gevraagd of hij ooit een echt paspoort op zijn eigen naam had. Betrokkene verklaarde dat dit het geval was maar dat hij dit enkel gebruikt heeft om in 2013 naar Maleisië te reizen en hij in 2017 terug ging naar Sri Lanka. Betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.02.2018 gevraagd waar dit paspoort zich bevond. Betrokkene verklaarde dat hij dit paspoort voor zijn vertrek naar Europa aan de smokkelaar moest geven. Gevraagd of betrokkene ooit zijn vingerafdrukken in een ambassade gaf, verklaarde betrokkene dat dit nooit het geval is geweest in Sri Lanka en dat hij enkel in Maleisië zijn vingerafdrukken aan de autoriteiten moest geven omdat hij daar te lang gebleven was (DVZ, vraag 28). Betrokkene werd er op gewezen dat zijn vingerafdrukken wel waren teruggevonden waarop betrokkene verklaarde dat hij in december 2017 als toerist tien dagen in Parijs geweest is om vervolgens op de vraag met welke documenten hij dan reisde te antwoorden dat hij nadien terug naar Sri Lanka ging en daar problemen met de autoriteiten kreeg en daarom niet opnieuw met dat paspoort kon reizen. Nogmaals gevraagd met welke documenten hij naar Parijs reisde verklaarde betrokkene dat dit met zijn eigen paspoort was. Gevraagd of er dan geen visum in zijn paspoort stond, verklaarde betrokkene dat hij een Schengenvisum had van de Zwitserse ambassade. Er op gewezen dat er reeds meerdere keren naar visa werd gevraagd, verklaarde betrokkene grijnzend dat hij dacht dat er naar visa gevraagd werd of hij een visum had voor deze reis (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot het voorgaande dient echter het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens zijn aanmelding op 01.02.2018 dat zijn vingerafdrukken buiten België nergens anders werden genomen ook niet in het kader van een visum. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.02.2018 expliciet dat hij nooit zijn vingerafdrukken op een ambassade heeft gegeven (DVZ, vraag 28). Deze verklaringen worden tegengesproken door de stukken aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. Een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Europese visadatabank toont immers aan dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Zwitserse ambassade te Colombo, Sri Lanka. Uit het resultaat dat de Europese visadatabank genereerde blijkt bovendien dat de Zwitserse autoriteiten in de vertegenwoordiging van Nederland een Nederlands Schengenvisum type C, kort verblijf, aan betrokkene hebben afgeleverd geldig voor één binnenkomst en een verblijf van elf (11) dagen in de periode 18.12.2017 tot en met 28.12.2017. De verklaringen van betrokkene dat hij nooit zijn vingerafdrukken heeft gegeven in het kader van een visum en de verklaring van betrokkene dat hij nooit zijn vingerafdrukken heeft gegeven op een ambassade zijn dan ook niet geloofwaardig en tonen aan dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen. De vaststelling dat betrokkene op het moment dat hij er op gewezen werd, dat er een resultaat was op basis van zijn vingerafdrukken, stelde dat hij in december 2017 naar Parijs gereisd is als toerist en dat hij daarvoor een Schengenvisum van de Zwitserse ambassade had verkregen, doet niets af aan hetgeen hierboven werd uiteengezet. Integendeel. De vaststelling dat betrokkene pas aangaf dat hij over een visum van de Zwitserse ambassade beschikte waarmee hij naar Frankrijk reisde nadat hij geconfronteerd werd met de vaststelling dat zijn vingerafdrukken een resultaat opleverden en betrokkene niet anders kon dan toegeven dat hij een visum verkregen heeft, toont zonder meer aan dat betrokkene deze informatie heeft trachten achter te houden en de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Dergelijke houding gaat regelrecht in tegen de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om mee te werken aan zijn eigen procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (.205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene tentoongespreide houding getuigt van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die zijn verzoek om internationale bescherming registreert teneinde de verantwoordelijke staat voor de uiteindelijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming vast te stellen en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor hemzelf en wijst op een gebrek aan medewerking. Daarnaast dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn toeristische uitstap naar Sri Lanka zou zijn teruggekeerd te worden opgemerkt dat betrokkene van zijn verklaarde terugkeer vanuit Frankrijk via Qatar naar Sri Lanka niet het minste begin van bewijs aanbrengt hetgeen niet aannemelijk is. De vaststelling dat betrokkene verklaarde te zijn teruggekeerd vanuit Frankrijk naar Sri Lanka om vervolgens vanuit Sri Lanka terug naar Frankrijk te reizen maar hier niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen, laat niet toe om enig geloof te hechten aan de verklaringen van betrokkene dat hij op 29.12.2017 vanuit Frankrijk via Qatar zou zijn teruggekeerd naar Sri Lanka en vervolgens Sri Lanka op 31.01.2018 opnieuw verlaten zou hebben richting Frankrijk. Rekening houdende met het gegeven dat een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en Europese visadatabank (VIS) aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Zwitserse

ambassade in Colombo, Sri Lanka en dat uit de gegevens in de Europese visadatabank blijkt dat de Zwitserse autoriteiten in de hoedanigheid van de diplomatieke vertegenwoordiging van Nederland in naam van Nederland een Nederlands Schengenvisum type C, kort verblijf, aan betrokkene hebben afgeleverd geldig voor één binnenkomst en voor een verblijf van elf (11) dagen in de periode 18.12.2017 tot en met 28.12.2017 werd op basis van deze gegevens op 03.04.2018 voor betrokkene een overnameverzoek overgemaakt aan de Nederlandse autoriteiten op basis van art. 12§4 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 30.05.2018 een akkoord tot overname gegeven voor betrokkene. De Nederlandse autoriteiten erkennen hiermee expliciet dat zij de verantwoordelijke Lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Nederland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Nederlandse autoriteiten op 30.05.2018 het Belgische overnameverzoek van 03.04.2018 voor betrokkene hebben ingewilligd op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene met betrekking tot Frankrijk dat hij geen bezwaar heeft tegen Frankrijk en dat hij gewoon in België internationale bescherming vroeg omdat de smokkelaar hem naar België bracht. Met betrekking tot Zwitserland verklaarde betrokkene eveneens dat hij geen bezwaren heeft tegen Zwitserland maar dat hij in België om internationale bescherming vroeg omdat de smokkelaar hem naar België bracht. Wat betreft Nederland verklaarde betrokkene dat hij niemand kent in Nederland maar dat hij ook geen bezwaren heeft tegen Nederland (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de Nederlandse autoriteiten op 30.05.2018 een overnameakkoord gegeven hebben voor betrokkene op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening en daarmee expliciet erkennen de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Betrokkene verklaarde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten dat hij geen bezwaren heeft tegen Nederland. Betrokkene brengt aldus geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lidstaat, in casu Nederland, zouden kunnen rechtvaardigen. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Nederland

betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Nederland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Nederland (Angelina van Kampen, Aya Younis, Lynn Hillary, Els Klein Hofmeijer, Daan Bes, Marieke van Zantvoort, Stefanie Pijnenburg, Eglantine Weijmans & Wilma Klaassen; "National Country Report The Netherlands", AIDA - Asylum Information Database, update March 2018; Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/2017: The State of the World's Human Rights: The Netherlands", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/2018: The State of the World's Human Rights: The Netherlands", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016; the Netherlands", US Department of State, publicatie 2017, Bureau of Democracy Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017: The Netherlands" US Department of State, publicatie 2018), blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Nederland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Nederland omwille van structurele tekortkomingen in het Nederlandse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Nederland momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Nederlandse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Nederlandse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Nederland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Nederland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de

rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Nederland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te

bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.03.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.02.2018 dat de smokkelaar hem hier heeft achtergelaten en dat het zo komt dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indient (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in dienst keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat de smokkelaar hem er zou hebben achtergelaten, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.02.2018 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke of bijzondere noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de tien (10) dagen en zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten in Nederland."

1.4. Op 26 juli 2018 wordt de verzoekende partij effectief overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL EN PROCEDUREEL LUIK)

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoreuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest *M.S.S. tegen België en Griekenland*:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§81- 83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Eigen vetjes)

Het arrest *J.K. t. Zweden* somt zeer precies op hoe het onderzoek door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

"85. In *Saadi v. Italy* (cited above, § 140) the Court held:

'... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary — and sufficient — for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs).'

86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

'113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, f 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005)....

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011)....

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'in the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Suft and Elmi*, cited above, §§216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamazhonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014).'

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited

above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author; the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *N-A. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, §231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.K v. Trance*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, §117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136)." (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "betrokkene verklaarde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten dat hij geen bezwaren heeft tegen Nederland."

Verzoeker is echter formeel, daar waar hij stelt dat hij onmogelijk overgebracht kan worden naar Nederland omwille van zijn gezondheidsproblematiek, meer specifiek zijn mentale gezondheid. Dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat verwerende partij dit in rekening heeft gebracht.

In het verleden is verzoeker slachtoffer geworden van verregaande folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen. In zijn land van herkomst werd verzoeker een tweetal weken gedetineerd, alwaar hij verschillende vormen van foltering moest ondergaan. Hij werd onder meer gedwongen verschillende chemische substanties in te nemen (zie medisch attest land van herkomst, stuk 3) Hiernaast vertoont verzoeker heden nog verschillende littekens, dewelke overeenstemmen met de folteringen die hij diende te ondergaan in zijn land van herkomst, (zie medisch attest Dr. Van Eecke, stuk 4)

Heden kampt verzoeker voornamelijk met een psychologisch trauma, waarvoor dringende psychologische behandeling noodzakelijk is. (stuk 5)

Dat de beweringen van verwerende partij waaruit blijkt dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft derhalve incorrect is. Dat verwerende partij voorliggend dossier niet met de nodige omzichtigheid hebben behandeld. Zij diende immers rekening te houden met artikel 3 EVRM, het equivalent van het artikel 4 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie.

Dat zelfs indien geen systeemfouten aanwezig zijn met betrekking tot de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, een controle dient te gebeuren naar de gevolgen van een mogelijke overdracht:

"73 Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

74 In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewegen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.

75 Wanneer een asielzoeker, in het bijzonder in het kader van de doeltreffende voorziening in rechte die hem door artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt gewaarborgd, objectieve gegevens overleg-, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand, die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen, mogen de autoriteiten van de betrokken lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens bijgevolg niet buiten beschouwing laten. Zij moeten juist beoordelen wat het risico is dat dergelijke gevolgen zich voordoen wanneer zij beslissen over de overdracht van de betrokkene of— in het geval van een rechterlijke instantie— oordelen over de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit, aangezien de tenuitvoerlegging van dat besluit tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokkene zou kunnen leiden (zie naar analogie arrest van 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, CA04/15 en C-659/15 PPU, E U:C:2016:198, punt 88).

76 Het staat dus aan die autoriteiten om iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen. In het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, mag daarbij niet worden volstaan met te kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een andere, maar moet rekening worden gehouden met alle aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen die uit de overdracht zouden voortvloeien.

77 De autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten in dat verband nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen, en die maatregelen in voorkomend geval ten uitvoer brengen.

78 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (zie in die zin arresten van het EHRM van 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, § 2, en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, CE:ECHK-2013:0430DEC007520312, § 35)."

Dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de folteringen en traumatische ervaringen die hij heeft doorstaan in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft nood aan duidelijke psychologische omkadering en een stabiele behandeling van zowel zijn mentale gezondheidssituatie als van zijn asielprocedure.

Een overdracht conform de Dublin III-verordening zal nefaste gevolgen hebben voor de mentale gezondheid van verzoeker, minstens had verwerende partij deze gegevens in rekening moeten brengen bij de beoordeling van het dossier.

In voorliggend dossier beperkte verwerende partij zich op zeer summiere wijze tot de volgende overwegingen: 'Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28/02/2018 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Nederland, bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2011/95/E U, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke of bijzondere noden of extreme kwetsbaarheid.'

Dat zij derhalve op geen enkel ogenblik de mentale gezondheidssituatie van verzoeker in rekening hebben gebracht, doch zich enkel baseerden op het gesprek dat nagenoeg 4 maanden eerder plaats vond. Dat een risico op een schending van artikel 3 EVRM echter dient beoordeeld worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Dat verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing had moeten vergewissen van wijzigingen in de situatie van verzoeker. Zij heeft voorliggend dossier derhalve niet met de nodige omzichtigheid behandeld.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Nederland.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij de gezondheidssituatie en meer bepaald de mentale gezondheidssituatie van verzoeker in rekening moeten brengen. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Nederland.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd.”

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het

EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Nederland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen

van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij een gezondheidsproblematiek heeft die een overdracht aan Nederland verhindert, meer bepaald haar mentale gezondheid. Er blijkt niet dat daarmee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Zij voegt een medisch attest bij en stelt te kampen met een psychologisch trauma omwille van behandelingen in het herkomstland.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geenszins betoogt dat er in Nederland ernstige systeemfouten zijn met betrekking tot de asielprocedure en de opvang van asielzoekers. Zij betoogt

slechts dat haar mentale gezondheidstoestand een overdracht in de weg staat en bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Zoals vooreerst evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij op 28 februari 2018 wel degelijk de vraag aan de verzoekende partij gesteld of zij gezondheidsproblemen heeft die een overdracht verhinderen. Hierop antwoordde de verzoekende partij ontkennend. Verder oordeelde de verwerende partij: *“Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke of bijzondere noden of extreme kwetsbaarheid.”*

Op het ogenblik dat de verzoekende partij daarnaar gevraagd werd, heeft zij blijkens het administratief dossier op geen enkel moment te kennen gegeven dat zij medische problemen zou hebben. Zij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk is gegaan door in de bestreden beslissing te motiveren dat verzoekende partij geen gewag maakt van medische problemen en er ook in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit moet blijken dat een overdracht aan Nederland om medische redenen tegenaangewezen is. Verzoekende partij betoogt wel dat haar gehoor afgenomen werd vier maanden voor het treffen van de bestreden beslissing en op het moment van de bestreden beslissing er niet is nagegaan of een overdracht om medische redenen niet kan, maar zij is in het geheel niet ernstig. Immers blijkt uit haar betoog dat zij stelt dat haar psychisch trauma het gevolg is van behandelingen ondergaan in het herkomstland. Bijgevolg geeft de verzoekende partij daarmee zelf aan dat de medische problemen waarvan zij thans gewag maakt al aanwezig waren bij haar aankomst in België en zij daarvan aldus al melding had kunnen maken bij haar gehoor, wat zij evenwel nagelaten heeft te doen en wat bijgevolg ook gegronde vraagtekens doet rijzen bij de ernst van de thans vermelde mentale problemen. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat verzoekende partij pas op 15 juni 2018 een afspraak heeft vastgelegd met een psycholoog, dit terwijl zij al gedurende bijna vier maanden vastgehouden werd in het kader van een overnameprocedure. Er werd evenwel voor het treffen van de bestreden beslissing geen enkel bewijs geleverd van een behandeling of consultatie met een psycholoog of psychiater. Ook thans bij het onderhavig verzoekschrift wordt geen enkel bewijs geleverd van een uiteindelijke consultatie. Verzoekende partij legt slechts een medisch attest voor van het land van herkomst, waarbij weerom de vraag kan gesteld worden waarom zij dit pas bij onderhavig verzoekschrift neerlegt aangezien ze ruimschoots de tijd heeft gehad om dit attest aan de dienst vreemdelingenzaken voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing. Uit dit attest dat al dateert van januari 2013 blijkt voorts enkel dat verzoekende partij opgenomen werd voor onbekende vergiftiging en slaapmoeilijkheden en dat er een psychiatrische doorverwijzing is waarbij gesteld wordt: *“difficult to find a definit psych (onleesbaar)”* (vrije vertaling: moeilijk om een zeker psychisch ...). Uit dit attest blijkt aldus niet dat verzoekende partij werkelijk met mentale problemen kampt of dat zij enige diagnose inzake mentale gezondheidsproblemen heeft gekregen. Dit alles nog naast de vaststelling dat dit medisch attest een kopie betreft niet voorzien van enige officiële vertaling en er aldus ernstige twijfels kunnen rijzen over de authenticiteit ervan.

Ook het attest van de Belgische arts van 30 maart 2018, dat verzoekende partij eveneens nagelaten heeft aan het bestuur voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing, bevat enkel een opsomming van de littekens die op het lichaam van verzoekende partij te vinden zijn. Hieruit blijkt evenmin dat verzoekende partij met bepaalde mentale problemen kampt.

Daarenboven, zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoekende partij inderdaad kampt met een mentale problematiek omwille van bepaalde in het verleden opgelopen traumatische ervaringen, dan nog toont zij daarmee niet aan dat zij door de overdracht aan Nederland ten gevolge hiervan zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat haar overdracht naar Nederland een dermate impact zou hebben op haar mentale toestand waardoor zij in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM zou komen. Zoals de verwerende partij ook terecht aangeeft is verzoekende partij, ondanks haar vermeende mentale

problemen, er toch in geslaagd om zelfstandig te reizen naar Europa. De Raad ziet dan ook niet in, en verzoekende partij maakt dit in het geheel niet concreet aannemelijk, waarom een overdracht aan Nederland (dermate) nefaste gevolgen zou hebben voor de geestestoestand van verzoekende partij waardoor zij onderworpen wordt aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er daarbij ook op dat verzoekende partij op geen enkel moment een bezwaar uitte tegen een overdracht naar Nederland. Verder blijkt ook niet dat – indien de verzoekende partij werkelijk kampt met mentale problemen – zij in Nederland niet terecht kan voor een adequate behandeling. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan afgeleid worden dat zij aldaar verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen indien zij deze werkelijk heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voornamelijk ent op een uitermate theoretisch betoog maar zij maakt geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij overdracht naar Nederland omwille van haar medische problematiek.

Het enig middel is in zijn geheel compleet ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER